

ALI
STANDISH

DE UTROLIGE HISTORIER FRA

Baskerville

KRABAT

Af

ALI STANDISH

I samarbejde med the Conan Doyle Estate Ltd.

OVERSAT AF HELLE PERRIER

De utrolige historier fra Baskerville Hall Bind 1

Originalens titel: The Improbable Tales of Baskerville Hall Book 1

Af Ali Standish

Copyright Working Partners, Ltd. og Conan Doyle Estate Ltd. 2023

Copyright Ali Standish og Forlaget KRABAT 2024

Oversættelse: Helle Perrier

Korrektur: Camilla Friis

Omslag: Iacopo Bruno

Grafiker dansk versionering: andrupDESIGN v/Rikke Ella Andrup

Opsætning: andrupDESIGN v/Rikke Ella Andrup

Arthur Conan Doyle

THE
CONAN DOYLE ESTATE

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2024 af Toptryk

ISBN 978-87-94433-95-2

Kopiering af denne bog må kun finde sted på institutioner og virksomheder, der har indgået aftale med Copydan, men kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Forlaget KRABAT <https://forlagetkrabat.dk>

Tryksag
5041 0826

*Til Luka, Emma og Eva, Paige og Will, Anna og
Hailey, Ava Katherine og alle de andre fætre og
kusiner, der måtte komme til med tiden.*

*Når man har elimineret det umulige, så må det,
der er tilbage – uanset hvor usandsynligt – være sandheden.*

SHERLOCK HOLMES

Et studie i rødt

ARTHUR VAR SÅDAN en dreng, der næsten aldrig tog fejl. I skolen havde han den mest irriterende vane med at være den første til både at finde svarene og til at have dem rigtige. Hans skolekammerater vidste godt, at det ikke var hans skyld – det var bare sådan, hans hjerne fungerede.

Hvis du havde spurgt Arthur Conan Doyle, om der var noget i luften den septemberdag, om han fik færtten af eventyr og fare, der var på vej, så havde han helt sikkert tænkt, at du var en spåkone, der ville snyde ham for en halv penny.

Selv Arthur, som det skulle vise sig, kunne tage fejl nu og da.

”Er det det hele?” spurgte Arthur den skæbnsvangre eftermiddag, da han så størrelsen på kødklumpen på slagterens vægt. Hvis man delte den op i syv, ville der dårligt nok være, så alle kunne få en mundfuld.

”Jeg er bange for, at det er alt, hvad du har råd til i dag, Arthur,” svarede hr. Fraser med et trist smil.

Arthur lagde mærke til de mørke ringe under slagterens øjne. Han lod blikket vandre til den bagerste del af butikken savsmuldsdækkede gulv, hvor fru Fraser normalt arbejdede, men hun var der ikke. Hendes syn var blevet værre på det sidste – det vidste han, for hun kneb nemlig øjnene sammen for at se ham tydeligere, når han hilste på hende. Måske var synet blevet så dårligt, at hun ikke længere kunne arbejde? Det betød, at hun havde brug for en læge, og at hr. Fraser ville blive nødt til at ansætte en i hendes sted.

Arthur kunne med andre ord regne ud, at hr. Fraser ikke havde råd til at give ham mere, end han betalte for.

”Ja, sir,” sagde Arthur, og uden at glemme sine manerer tilføjede han et ”tak”.

Da han gik hen mod døren med fårekødet, der var blevet pakket ind i papir, studerede han de andre kunder, der stod i kø. Der var en mand, der måtte have tankerne et andet sted, for han havde ikke opdaget, at han havde trådt i en hestepære på vej til butikken. Der var en kvinde, der havde syet en flænge i sin nederdel temmelig dårligt. Og en dreng, der efter bulen i støvlen at dømme, skjulte en kniv.

Det var bedre at lægge mærke til den slags ting end til alle de lækre udskræinger af kalv og gris bag disken, der ventede på, at andre familier kom og købte dem.

De er ikke til os, sagde Arthur til sig selv. Ikke i dag i hvert fald.

Det var noget af en lettelse, da han trådte ud på Edinburghs skrå brostensbelagte gader, der summede af handlende, avisdrengene, heste og piger, der solgte blomster på gadehjørnerne.

Der duftede af friskbagte ingefærkager fra Barrowcloughs bageri i den kølige luft, der hviskede, at efteråret var på vej. Bladene på de få træer, der stod langs vejen, raslede tilfredsstillende og ventede på, at det blev deres tur til at falde af.

For unge Arthur var der som regel ikke noget bedre end en eftermiddag i september. September var starten på et nyt skoleår. Nye timer. Nye fag.

I dag kølede luften dog kun hans hjerte.

Før han vidste af det, styrede hans fødder ham over vejen til W. Scott Books, hvor en af bogsælgerne var ved at arrangere en udstilling i et af vinduerne. Han kunne ikke se titlerne fra sin side af ruden, men bøgerne så mindst lige så lækre ud som kødet hos slagteren, måske endda mere. Han forestillede sig alle de steder, der fandtes inde i dem. Langt væk fra Skotland. Alle de eventyr, der bare ventede på en.

Han sukkede og duggede ruden til med sin længsel.

De er ikke til mig, mindede han sig selv om igen. *Ikke i dag.*

Hvis hans familie ikke havde råd til at fylde deres maver, havde de helt bestemt ikke råd til at fylde Arthurs hjerne.

Et sæt knoer på den anden side af vinduet lod til at være enige, da de bankede på ruden og trak Arthur tilbage til virkeligheden. Den gråhårede bogsælger så misfornøjet ud derinde og gav tegn til, at han skulle smutte.

Da han trådte ud på det travle fortov, traf han en beslutning.

Han tænkte på, at hr. Crabtree, den irritable rektor på Newington Academy, der havde en ånde, der lugtede af sur mælk, havde fortalt ham, at når man havde en hjerne, der var så skarp som Arthurs, kunne man virkelig blive til noget i denne verden.

Men Arthur ville ikke være i stand til at undersøge hr. Crabtrees påstand, for han havde besluttet, at han ikke ville tage tilbage til Newington Academy i næste uge.

Nogen måtte tjene penge til familien nu, hvor hans far arbejdede mindre og mindre, og den nogen måtte være Arthur. Tanken fyldte ham med rædsel, men også med beslutsomhed.

Måske ville han gå hen til slagteren i morgen og spørge hr. Fraser, om han kunne få et job som lærling. Det var ikke, fordi han havde særligt meget lyst til at skære kød ud dagen lang, men det var bedre end at feje skorstene eller – gyste han – grave huller på kirkegården.

Først og fremmest skulle han dog hjem, hvor hans mor ventede på at kunne gå i gang med aftensmaden.

Da han drejede rundt, var han nær gået ind i en kvinde, der var ved at skubbe en barnevogn op ad bakken.

”Undskyld, fru,” sagde han.

Men kvinden lagde knapt nok mærke til ham.

Sært, tænkte Arthur.

Han så nærmere på hende. Hun var en smuk kvinde, men hendes udtryk var anstrengt, som om hun havde smerter. Hendes ansigt hang som en bleg måne over den røde kjole og den buket blomster, der stak op fra hendes taske. Kjolen var bemærkelsesværdig og skilte sig ud i forhold til de andre, der gik forbi, der alle var klædt i gråtoner.

Kvinden stivnede et øjeblik.

I samme øjeblik gik tre ting op for Arthur.

Et. Kvindens kjole var helt ny.

To. Barnet i vognen var meget lille – ikke mere end to måneder gammel.

Tre. Kvindens vejrtrækning var *meget* overfladisk.

På et splitsekund vendte hun det hvide ud af øjnene, og hun faldt forover som en tekande.

Arthur smed pakken med fårekød og rakte armene ud, da kvinden faldt, og greb hende, lige inden hendes hoved ramte fortovet.

Lettelse fyldte ham, da han lidt pinligt berørt fik lagt hende ned. Han havde læst situationen helt korrekt. Når kvinden var kommet sig over sin besvimelse, kunne hun trygt vende hjem igen med sit barn.

Sit barn!

Arthur drejede rundt, netop som barnevognen gav sig til at rulle ned ad fortovet. Han rakte en hånd ud efter den, men det var for sent. Den fik fart på, i takt med at bakken blev stejlere, og kørte hurtigere og hurtigere.

Hans hjerte sprang et slag over, da barnevognen ramlede over et ujævnt sted og styrede ud mod vejen ... hvor en vogn trukket af fire enorme heste tordnede direkte mod den.

Et temmelig sært møde

BARNEVOGNEN VILLE BLIVE trampet ned af hestene, men Arthur var for langt væk til at nå den. Han så ud over gaden, så bukkede han sig ned og fandt en lille sten på jorden.

”Hey!” råbte han, så højt han kunne, og kastede stenen med håbet om, at den ville finde sit mål.

Den ramte manden, der gik foran barnevognen lige i baghovedet, præcis som Arthur havde håbet. Manden drejede rundt og ledte efter synderen, men fik i stedet øje på barnevognen, der susede ud mod vejen. Han sprang fremad og fik fat i håndtaget lige i tide.

Arthurs skuldre sænkede sig af lettelse. En lille flok havde samlet sig for at se, hvad der foregik, og gloede på manden med barnevognen. Han gik tilbage op ad bakken og skubbede barnevognen med den

ene hånd, mens den anden havde et fast greb om en stok. Arthur var overrasket over, at redningsmanden var en ældre herre, når nu han havde hoppet så livligt.

”Var det dig, der kastede den sten?” spurgte han med en klar og tydelig britisk udtale.

Arthur kunne ikke lade være med at stirre, mens den gamle mand stak stokken under den ene arm, så han kunne rette på sin hat og massere bagsiden af sit hoved. Hans alder var ikke det eneste, Arthur syntes var overraskende. Mandens rynkede ansigt var virkelig solbrændt, som om han lige var kommet hjem fra troperne, og hans snehvide skæg var klippet helt perfekt. Han havde en lang, spids næse, grå øjne og var klædt i et fint jakkesæt af uld med en vest indenunder. Hans stok, så Arthur nu, var lavet af skinnende mahognitræ og på toppen sad en ravn i sølv. Hvad i alverden lavede en engelsk gentleman som ham i et nabolag som det her?

”Det er jeg virkelig ked af, sir,” sagde Arthur. ”Jeg vidste bare, at hvis jeg kun råbte til dig, kunne du ikke vide, at det var dig, jeg ville have fat i, og så ville du ikke have vendt dig om i tide.”

Manden stirrede på Arthur et øjeblik, før der sås en trækning i hans mundvig. ”Nå ja, jeg gætter på, at der findes værre grunde til at ramme en fremmed person i hovedet med en sten.”

Den sure bogsælger var kommet ud fra sin butik for at hjælpe barnets mor på benene igen. Kvinden tog barnet op og holdt det mod sit bryst.

”Jeg fik at vide, at det er dig, jeg skal sige tak til for at afbøde mit fald,” sagde hun til Arthur. Så vendte hun sig mod manden. ”Og til dig for at redde mit barn.”

Den britiske mand rystede på hovedet. ”Det skal du også takke drengen for. Hvis han ikke havde reageret så hurtigt og kvikt, ville udfaldet have været meget alvorligt. Meget alvorligt.”

Da manden havde talt, var der noget af en opstandelse, hvor moderen insisterede på, at Arthur skulle tage de blomster, hun lige havde købt, og alle mulige mennesker ville trykke Arthur i hånden. Det var lidt for meget for ham. Han ville allerhelst bare hjem.

Da moderen med barnet og tilskuerne omsider var gået deres vej, var der kun Arthur og den nysgerrige mand tilbage.

”Du greb hende, inden hun faldt, hva’?” sagde han. ”Hurtige reflekser, tænker jeg.”

”Nej, sir,” sagde Arthur uden at lade sig påvirke af mandens opmærksomme blik. ”Jeg kunne se, at hun skulle til at dejsse om.”

”Nå, hvordan det?”

”Altså, jeg kunne se, at hendes kjole var ny, og at hun var ganske bleg og havde svært ved at få vejret. Hun havde lige fået et barn, men hun var meget slank om livet. Så jeg tænkte, at hun nok havde købt et,” Arthur sænkede stemmen og hviskede, ”korset, da hun var ude at handle.”

Han håbede ikke, at manden ville synes, at det var mærkeligt, at Arthur kendte til den slags ting, men han delte trods alt et værelse med sine fem søstre, og hans mor havde lige født Constance for nogle måneder siden.

Arthur rømmede sig. ”Men den, der har givet hende det på, har snøret det alt for stramt. Og sådan noget undertøj er kendt for at gøre det svært at trække vejret og være skyld i, at man ...”

”Besvimer,” sagde manden. ”Det er rigtigt nok.”

Klokken i Newington Kirke, der lå lige ved siden af, ringede, og Arthur gispede.

”Undskyld mig,” sagde han og samlede pakken med kød op, han havde tabt tidligere. ”Jeg skal hjem nu.”

Manden lettede på hatten. ”Din iagttagelsesevne tjente dig godt i dag,” sagde han. ”Måske endda bedre, end du regner med.”

Før Arthur kunne finde på et svar til sådan en sær afskedsbemærkning, var manden forsvundet i mængden. Men ikke før Arthur havde lagt mærke til noget andet sært ved ham. Han var gået op ad bakken med stokken i sin højre hånd. Men nu på vej væk var den i hans venstre.

Det største

SOLEN VAR NETOP gået ned, da Arthur gik ind gennem døren. Hans fem søstre tilbragte aftenerne med at sidde i hjørnerne i stuen som små katte, så det kom ikke bag på ham, at de straks kastede sig over ham. Mary slyngede armene om hans hals, mens den vakkelvorne Caroline greb fast i hans ben og bed sig kærligt, men smertefuldt fast.

Ann og Catherine, hans to ældre søskende, sad og reparerede sokker ved ilden med baby Constance i en krybbe mellem dem.

”Du er sent på den,” sagde Ann og smed sit sytøj til side. Hun hadede at sy. ”Vi blev bekymrede.”

”Catherine tænkte, at der nok bare var kø ved slagteren,” sagde Mary. ”Men jeg foreslog, at det nok var mere sandsynligt, at du var blevet kidnappet af røvere. Ville det ikke bare være helt fantastisk?”

”Hvorfor kommer du for sent, Arthur?” spurgte Caroline, mens ilden oplyste hendes alvorlige ansigt. ”Og hvad i alverden er det der?”

”Blomster!” pippede Caroline og hoppede for at nå buketten. ”Mine blomster!”

Babyen klukkede ved synet af Caroline, og det fik Mary til at le med. Arthur smilede stort. Han havde ikke engang fået støvlerne af endnu.

”Jeg fortæller jer det hele til aftensmaden,” sagde han. ”Men jeg må hellere få den her ud til mor.”

Han løftede pakken, han havde fået hos slagteren. Han skubbede støvlerne af, gav blomsterne til Caroline og gik ud i køkkenet for at finde sin mor. Hendes kinder var røde af dampen fra gryden på komfuret, og hendes mørke hår var sluppet fri af fletningen.

”Åh, Arthur,” sagde hun og sendte ham et varmt smil. ”Lige i tide.”

”Der er ikke ret meget,” sagde Arthur, da han gav hende de små kødstykker. ”Jeg er ked af, at jeg ikke kunne få mere.”

Hans mors smil ændrede sig ikke, men der var noget i hendes øjne, der flakkede. ”Jeg er vant til at få lidt til at blive til meget,” sagde hun. ”Og desuden kom fru Gillies forbi med en håndfuld kartofler, de havde tilovers. Vi får et festmåltid!” Så sænkede hun stemmen. ”Smutter du ikke lige ind og ser, om din far vil spise med?”

Arthur gjorde sit bedste for at virke rolig. ”Selvfølgelig.”

Da hans mor vendte sig mod den dampende gryde igen, listede Arthur hen ad gangen mod døren, der kun lige akkurat stod på klem. Han kiggede ind og så sin far sidde ved skrivebordet med hovedet hvilende i sine hænder. Hans hår var uglet, og han sad sammensunket. På væggen hang der forskellige avisudklip, han brugte til inspiration.

Ved siden af var hans egne tegninger af feer, trolde og andre fantasidyr. Omkring ham på gulvet lå der sammenkrøllede kugler af papir og adskillige tomme glasflasker.

På et staffeli var der en tegning af et monster, der var iklædt en vest og blottede tænder. Hr. Doyle illustrerede børnebøger og var ved at gøre arbejdet på en ny udgave af Skønheden og Udyret færdigt. Eller det var i hvert fald det, der var meningen.

Det, hans far fejlede, var ikke en sygdom som mæslinger eller tuberkulose, der påvirkede kroppen. Det var en sygdom i sindet, der havde ændret hr. Doyle, og han var nu blot en skygge af den mand, Arthur kendte og stadig elskede.

”Far?” spurgte han. ”Kommer du til aftensmad med os andre?”

”Ikke i aften, min dreng.” Hans far sad helt stille. ”Jeg har meget arbejde og ingen appetit.”

Arthur havde regnet med at få det svar, men han ønskede mere end noget andet at få sin far tilbage. Han trak sig tilbage og lukkede døren stille.

Så der sad kun seks Doyler, syv, hvis man talte babyen med, ved bordet. De havde alle valnøddebrunt hår, sandfarvet hud og et enkelt smilehul i deres venstre kind. Fru Doyle øsede tynd stuvning op i deres skåle og rev et stykke brød af til hvert barn. Arthur bemærkede, at hun ikke selv tog noget.

På trods af at stuvningen var tynd, og brødet for gammelt, var aftensmaden noget af et festmåltid. Arthur nød lyden af latter rundt om bordet, smilet fra sine søstre i stearinlysets skær og den måde, hans mor gispede på, da han fortalte om barnevognen, der nær var blevet kørt over.

”Fortæl igen,” sagde Catherine med rynkede bryn. ”Hvordan du vidste, at kvinden ville besvime.”

”Fortæl det med hestene,” krævede Mary, der som altid elskede en god katastrofe. ”Er du nu helt sikker på, at der ikke var nogen, der kom til skade?”

Det var næsten muligt at glemme alt om det tomme sæde for enden af bordet, at der var et spøgelse i skyggerne.

Efter aftensmaden vendte Ann og Catherine tilbage til deres pligter i stuen, mens Arthur bar Caroline og Mary op ad den knirkende trappe til soveværelset, alle børnene delte, og lagde dem i seng. Så satte han sig på sengekanten og fortalte dem det næste kapitel af *Timothy Tay, den ridderlige væbner og sværdføgers sværdsvingende fortællinger (og frygtelige tragedier)*. En historie, han havde fundet på en dag, da Mary ikke kunne sove. Hans mor havde gjort det samme for ham.

Da Caroline snorkede stille, og Marys øjne var lukkede, gik Arthur ned i køkkenet til sin mor, der vaskede op. Han trak vejret dybt ind.

”Jeg beder hr. Fraser om et job i morgen,” sagde han. ”Det ser ud, som om han kunne bruge hjælp i butikken.”

Arthur troede, at mor ville synes, at det var gode nyheder, men hun stivnede. Da hun drejede om, så hendes ansigt forpint ud, men der var ild i øjnene.

”Arthur,” sagde hun bestemt. ”Det må du ikke. Jeg ved, at du ønsker mere for dig selv. Jeg ønsker mere for dig. Du fortjener at blive i skolen.”

”Du fortjener at få brød med din suppe,” svarede han. ”Og Ann og Cathrine fortjener nye strømper. Nogen i den her familie bliver nødt til at tjene penge.”

Hans mor rystede på hovedet. ”Men dig, Arthur ... du kan blive til noget stort.”

Arthur skubbede sin skulder ind mod hendes. ”Men mor, familie er det største, der findes.”

Han mente det, han sagde. Alligevel lå han i sin seng om natten, mens hovedet blev fyldt med alle de tanker, han havde skubbet væk hele dagen. Spørgsmål om en verden fyldt med mysterier, der bare ventede på at blive løst.

De spørgsmål er ikke til dig, sagde han strengt til sig selv. Ikke nu. Måske aldrig.

Omsider faldt han i søvn.

Men det var en urolig søvn, der blev afbrudt ved solopgang af en lyd, der var så høj, at den vækkede hele huset.

En invitation

BANG! BANG!

Der var nogen, der bankede på døren, som havde de tænkt sig at bryde den ned.

BANGBANGBANGBANGBANG!

Arthur smed dynen væk og vaklede ned ad trapperne.

”Hvad sker der?” lød hans mors stemme.

”Jeg aner det ikke,” svarede Arthur vagtsomt.

Fru Doyle trak natkjolen omkring sig og åbnede døren på klem. Et øjeblik efter åbnede hun døren helt.

Der var ingen.

”Nogen, der laver fis med os?” foreslog han.

Hans mor bøjede sig ned og samlede noget op fra fortrappen.

”Måske ikke.” Hun rakte hånden frem, og Arthur så, at hun havde en kuvert i hånden.

Den var adresseret til ham.

”Men ... jeg har aldrig fået et brev før.”

De sjældne breve, der af og til kom i dyre, lidt uhyggelige kuverter fra hans fars brødre og søstre i London var aldrig adresseret til Arthur – kun til hans mor.

”Åbn det,” opmuntrede fru Doyle.

Arthur tog kuverten og ødelagde voksseglet, så han kunne trække det første af to stykker papir ud. Det var et brev skrevet i sort blæk på fint, hvidt papir med guldkant. Bogstaverne slyngede sig ud over siden, som var de midt i en dans. Var det noget, Arthur bildte sig ind, eller lugtede brevet svagt af krudt? Han mistede pusten et øjeblik.

”Nå,” sagde hans mor. ”Hvad står der så?”

Arthur læste højt.

Til unge master Arthur Doyle

Jeg har fornøjelsen af at informere dig om, at du er blevet optaget som elev på Baskerville Hall i skoleåret 1868. Baskerville Hall er den strengeste og mest opfindsomme skole på De Britiske Øer og har udklækket nogle af de skarpeste hjerner i vores tid. Vi har dog et følsomt og temmelig ukonventionelt undervisningsindhold, så vi bevogter vores hemmeligheder for verden omkring os. Derfor må du

*ikke fortælle nogen, at du er blevet optaget, ud over
din nærmeste familie.*

Så – er du klar til at udfordre alt det, du kender?

De venligste hilsener

Professor George Edward Challenger

Rektor

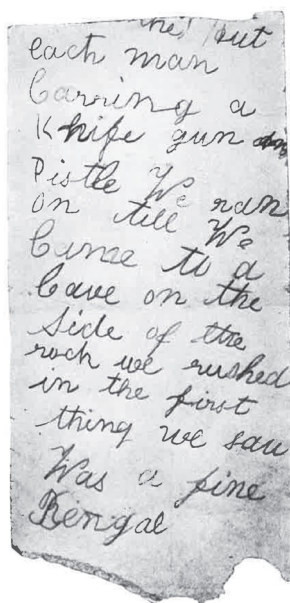
Baskerville Hall

P.S. Skoleåret begynder i morgen.

Billeder og tegninger fra Arthur Conan Doyles verden

*Portræt af Arthur Conan Doyle,
fem år gammel, tegnet af hans
onkel, Richard Doyle.*

*Arthur Conan Doyles
håndskrift, da han var
seks år gammel.*

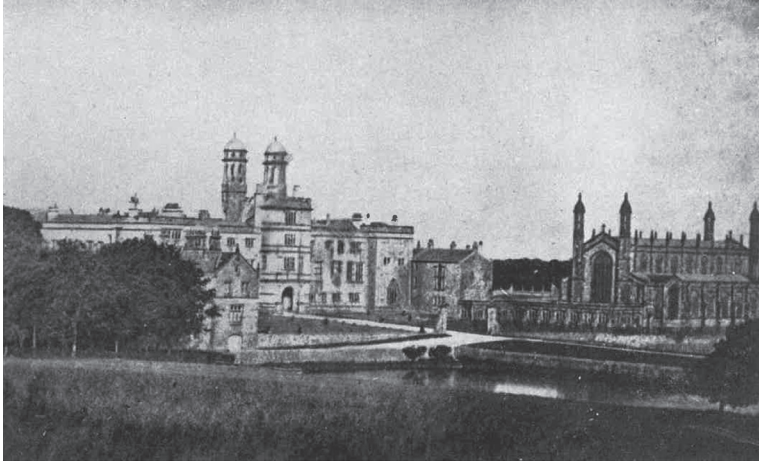
Unge Arthur Conan Doyle

*Arthur Conan Doyle
og hans søstre.*

*Tegning af Arthur Conan
Doyle, 12 år gammel, tegnet af
hans onkel, Richard Doyle.*

Stonyhurst Skole.

*Arthur Conan Doyle i sin
kriketuniform, 14 år.*

Arthur Conan Doyle med sine børn.

Arthur Conan Doyle med sine børn.

Alt om Arthur Conan Doyle

Den rigtige Arthur Conan Doyle blev født i 1859 i Edinburgh, Skotland. Han voksede op i fattigdom sammen med sine søskende, sin elskede mor og sin alkoholiske far. I 1868 blev han sendt til en kostskole i Lancashire, England. Han skrev forholdsvis lidt om sit ophold og omtalte sjældent de venner, han havde fået der. (Det er dog for nylig blevet afsløret, at en af de andre elever hed Moriarty). Gad vide, hvilke sære og forunderlige ting han mon har oplevet der?

Doyle fortsatte på medicinstudiet på Edinburgh Universitet og blev læge. Han fik en praksis i Southsea og håbede, at han kunne tjene nok penge til at hjælpe sin familie, men han fik kun få patienter. Alene på sit kontor gav han sig til at skrive historier om en detektiv, der hed Sherlock Holmes. Da han sendte den første afsted til et forlag, kunne han næppe have forestillet sig, hvor mange millioner læsere, der ville ende med at elske den vrisne detektiv, hans loyale ven Watson og det farverige persongalleri med karakterer som James Moriarty, fru Hudson, Irene Adler og Mary Morstan.

Doyle introducerede også verden for professor Challenger i en af de allerførste science fiction-historier, der udkom, *Den tabte verden* (*The Lost World*). Der var også de sjove eventyr om den franske brigadegeneral, Etienne Gerard, der optræder i *Rodney Stone*, en bog om professionel boksning. De to sidste bøger illustrerer bredden på Doyles fantasi og research.

Doyle var også en dygtig bokser og sportsmand og tog det med i sit daglige liv, hvor han ikke var bange for at bekæmpe uretfærdighed, når han mødte den. Gennem det meste af sit voksenliv var han fascineret af tanken om det overnaturlige. Han var sikker på, at de døde levede videre på et andet plan. Doyle selv lever videre i dag som skaberen af nogle af de mest elskede karakterer nogensinde.

Ali Standish

Ali Standish er en prisbelønnet forfatter til en lang række bøger til unge. Hun er blandt andet også nomineret til en Goodreads Choice Award.

Mens hun boede i et forfaldent hus i England, fik hun en masters degree i børnelitteratur fra Cambridge Universitetet. Nu bor hun i North Carolina med sin mand og søn. Du kan besøge hende online på alistandish.com